

En is dat niet het eenige, wat een kunstwerk reden van bestaan geeft?

Het werk van Smits is ongetwijfeld het werk van een staag zich verdiepend talent (dat bracht trouwens het stijgen der jaren met zich mede) een, dat uiteindelijk blijkt een natuurlijk talent te zijn, hetwelk in staat is verschillende keeren een zeer groote hoogte te bereiken. Er is echter bij de schrijvers en sprekers over Smits' kunst een neiging te bespeuren om hunne bewondering in superlatieven te uiten en daarmee lijkt ons noch de nagedachtenis van den kunstenaar — die een bescheiden mensch moet zijn geweest — noch het levenswerk geëerd. In die meening vonden bovenstaande regels hun oorsprong.

A. GLAVIMANS

BEELDHOUWERK DOOR TITUS LEESER

Ook zonder de huidige Hollandsche beeldhouwkunst te willen overschatten kan opgemerkt worden, dat er momenteel hier te lande beter wordt gebeeldhouwd dan geschilderd, d.w.z. het gemiddelde peil der eerstbedoelde kunstvoortbrenging staat hooger. Ik geloof niet, dat men lang behoeft te zoeken naar de oorzaken. De plastiek is niet populair, het publiek veel meer vertrouwd met de schilderkunstige dan met de ruimtelijke elementen. De plastiek eischt voorts inspanning en opoffering van wie haar beoefenen wil. Dit geldt vanzelf sprekend eveneens voor de werkelijke picturale kunst, maar het is met dat al niet heel moeilijk een „dragelijk" of zelfs „smakelijk" schilderstuk te maken, niet heel moeilijk een betrekkelijke onmacht op het doek te camoufleren met 'n weinig gevoeligheid. Voor de plastiek gaat het laatste niet op; ieder tekort aan kunde wrekt zich spoedig en zichtbaar. En tenslotte, misschien weegt dit nog het zwaarst: beeldhouwen is een dure liefhebberij. De kosten van het hout en van de steen, de kosten van 't gieten van het gipsmodel of zelfs van 't bakken van het kleibeeld, ze zijn voor velen een onoverkomelijk bezwaar. Onoverkomelijk, tenzij dan de drang tot het scheppen van volumina onoverkomelijk blijkt! Want where there's a will there's a way.

Het pleit enorm voor 'n heele reeks van oudere en jongere beeldhouwers in dit land van de picturale traditie en de picturale tyrannie, dat zij ondanks alle ondervonden moeilijkheden en een regelmatig gebrek aan intensieve belangstelling toch voet bij stuk houden en met overtuiging voortarbeiten. Sommigen onder hen, zooals de kloeke en kuische Hildo Krop, de samengestelde, haast vrouwelijk ontvankelijke Raedecker, de binnen zijn grenzen zoo vredig verfijnde Kogan, de plastisch sterke Polet, de donkere archaisch gerichte Chabot, de beminnelijke Termote en de bewegelijke Van Hall, hebben zich althans in ingewijde kringen een grootere of kleinere reputatie